

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla MA, ve věci

žalobce: **Bc. Tomáš Znamenáček**, narozen 8. 5. 1981,
bytem Nerudova 509/26, 680 01 Boskovice,
zastoupen advokátem Mgr. Pavlem Černým,
sídlem Údolní 33, 602 00 Brno,

proti

žalovanému: **Nemocnice Boskovice s.r.o.**, IČO 269 25 974,
sídlem Otakara Kubína 179, 680 01 Boskovice,
zastoupen advokátem JUDr. Janem Paroulkem,
Čelakovského 6, 678 01 Blansko,

o žalobě proti rozhodnutí jednatele Nemocnice Boskovice s.r.o., ze dne 12. 7. 2017 č.j. JNB/2017/01

takto:

- I. Rozhodnutí jednatele Nemocnice Boskovice s.r.o., ze dne 12. 7. 2017, č.j. JNB/2017/01, a rozhodnutí Nemocnice Boskovice s.r.o., ze dne 13. 5. 2017, č.j. Info/2017/02, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 13 200 Kč, a to k rukám Mgr. Pavla Černého, advokáta, Údolní 33, 602 00 Brno, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Rozhodnutím jednatele žalovaného ze dne 12. 7. 2017, č.j. JNB/2017/01, bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) ve spojení s § 16 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 5. 2017, č.j. Info/2017/02, o odmítnutí žádosti o poskytnutí informací. Žalovaný tímto rozhodnutím odmítl žádost o poskytnutí informací, konkrétně o poskytnutí výsledků auditu finančního hospodaření a benchmarkingu nákladů vypracovaného panem Hubertem Příbylem v roce 2016. Důvodem byla skutečnost, že žalovaný není podle vydaného rozhodnutí veřejnou institucí podle § 2 zákona o svobodném přístupu k informacím.

II. Obsah žaloby a vyjádření účastníků

2. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení správních rozhodnutí obou stupňů a uložení povinnosti poskytnout požadované informace. Žalobce namítá, že rozhodnutím žalovaného byl přímo zkrácen na svých právech takovým způsobem, že to má za následek nezákonné rozhodnutí. Žalovaný je podle žalobce povinným subjektem ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Žalobce odkazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 1. 2007, sp. zn. I. ÚS 260/06, kterým bylo stanoveno pět hledisek pro určení, zda se jedná o veřejnou či soukromou instituci a uvádí důvody, pro něž jsou jednotlivá hlediska naplněna. Žalobce dále odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2013, č.j. 9 As 60/2012-62, podle něhož je pojem stát třeba vykládat extenzivně a je nutné pod něj podřadit i územní samosprávné celky a jejich orgány, a na nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1146/16. Dále žalobce uvádí, že povinnost subjektů vlastněných městem poskytovat informace plyne i ze zákona č. 340/2015 Sb., o zvláštních podmínkách účinnosti některých smluv, uveřejňování těchto smluv a o registru smluv, podle něhož má právnická osoba, v níž má stát nebo územní samosprávný celek většinou majetkovou účast povinnost zveřejňovat soukromoprávní smlouvy a smlouvy o poskytnutí dotace nebo návratné finanční výpomoci v registru smluv.
3. Žalovaný ve svém vyjádření uvádí, že s podanou žalobou nesouhlasí a považuje ji za nedůvodnou. Žalovaný má za to, že nenaplnuje znaky veřejné instituce a není povinným subjektem ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím. Nad rámec důvodů uváděných ve správních rozhodnutích žalobce ve vyjádření uvádí, že i pokud by byl povinným subjektem, požadované informace by nebyl povinen poskytnout, jelikož jsou obchodním tajemstvím žalovaného ve smyslu § 504 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“) když obsahují zcela zásadní informace a skutečnosti o podnikání žalované, které jsou konkurenčně významné, ocenitelné a v příslušných kruzích běžně nedostupné a jejich poskytnutí by žalovanou značně znevýhodnilo na trhu. Žalovaný z těchto důvodů navrhuje zamítnutí žaloby.
4. K vyjádření žalovaného se žalobce vyjadřuje v replice, v níž opakuje, že žalovaný je veřejnou institucí dle zákona o svobodném přístupu k informacím a podrobně se zabývá nálezem Ústavního soudu ze dne 20. 6. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1146/16. Dále se žalobce ve své replice vyjadřuje k otázce toho, zda jsou požadované informace obchodním tajemstvím. Žalobce upozorňuje na skutečnost, že předmětem ochrany obchodního tajemství zásadně není určitý dokument jako celek, ale pouze informace v něm uvedené, které splňují definiční znaky stanovené zákonem, a odkazuje na řadu soudních rozhodnutí. Podle žalobce určitá informace spadá po ochranu obchodního tajemství pouze, pokud splňuje všechny náležitosti dle občanského zákoníku. Podle žalobce se v případě informací o výsledku auditu finančního hospodaření a benchmarkingu nákladů nejedná o konkurenčně významné, určitelné, ocenitelné a

v obchodních kruzích běžně nedostupné skutečnosti, ani o skutečnosti jejichž utajení zajišťuje vlastník. Žalobce také poukazuje na nabídku žalovaného na uzavření soudního smíru.

III. Posouzení věci krajským soudem

5. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „soudní řád správní“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 soudního řádu správního). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 soudního řádu správního.).
6. Po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí dospěl soud k závěru, že žaloba **je důvodná**.
7. K meritu sporu soud v obecné rovině uvádí, že právo na informace je zakotveno na úrovni ústavního pořádku v čl. 17 Listiny základních práv a svobod. Toto základní politické právo a jemu odpovídající povinnost orgánů veřejné moci jsou klíčovým prvkem vztahu mezi státem a jednotlivcem. Jeho smyslem je totiž participace občanské společnosti na věcech veřejných. Informování veřejnosti se týká fungování veřejné moci jako takové; pomocí těchto informací ji může veřejnost kontrolovat. Právo na informace tak poskytuje jednu z právních záruk zákonnosti ve veřejné správě. Jeden z hlavních významů veřejného subjektivního práva na informace přitom spočívá v tom, že dává občanům možnost vykonávat kontrolní funkce ve vztahu k fungování veřejné moci, což představuje jeden ze základních atributů právního státu. Podrobnosti výkonu práva na informace stanoví zákon o svobodném přístupu k informacím.
8. Pro rozhodnutí ve věci je zásadní vyřešení otázky, zda žalovaný je povinným subjektem dle zákona o svobodném přístupu k informacím. Tato otázka také představuje jediný důvod, pro nějž žalovaný podle správních rozhodnutí obou stupňů odmítl poskytnout žádané informace a také jediný důvod, pro nějž byla podána žaloba.
9. Podle § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce.
10. Podle § 2 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím povinnými subjekty jsou dále ty subjekty, kterým zákon svěřil rozhodování o právech, právem chráněných zájmech nebo povinnostech fyzických nebo právnických osob v oblasti veřejné správy, a to pouze v rozsahu této jejich rozhodovací činnosti.
11. Je nepochybné, že žalovaný není státním orgánem ani územním samosprávným celkem nebo jeho orgánem. Také se nejedná o subjekt, kterému zákon svěřil rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy. Žalovaný však je podle názoru soudu veřejnou institucí dle § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím.
12. Pojem veřejná instituce není v zákoně o svobodném přístupu k informacím definován a jeho obsah je dovozován soudními rozhodnutími. Zásadním rozhodnutím pro výklad tohoto pojmu je náleží Ústavního soudu ze dne 24. 1. 2007, sp. zn. I. ÚS 260/06. (všechna zde citovaná rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>), v němž Ústavní soud uvedl: „Mezi relevantní hlediska pro určení, zda se jedná o instituci veřejnou či soukromou, patří tak dle přesvědčení Ústavního soudu nejen a) způsob vzniku (zániku) instituce (z pohledu přítomnosti či nepřítomnosti soukromoprávního úkonu), ale rovněž b) hledisko osoby zřizovatele (z pohledu toho, zda je zřizovatelem instituce jako takové stát či nikoli; pokud ano, jedná se o znak vlastní veřejné instituce), c) subjekt vytvářející jednotlivé orgány instituce (z toho pohledu, zda dochází ke kreaci orgánů státem či nikoli; jestliže ano, jde o charakteristický rys pro veřejnou instituci), d) existence či neexistence státního dohledu nad činností instituce (existence státního dohledu je přitom typická pro veřejnou instituci) a e) veřejný nebo soukromý účel instituce (veřejný účel je typickým

znakem veřejné instituce). Prostřednictvím těchto kritérií je pak nutno zkoumanou instituci posuzovat a podle výsledku dojít k závěru o její veřejné či soukromé povaze.“

13. Ústavní soud tedy dovodil pět kritérií, která musí být posuzována při hodnocení, zda se jedná o veřejnou instituci ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím. Ústavní soud se ve svém rozhodnutí zabýval situací, kdy zřizovatelem byl stát, ale stejné důvody jsou zcela aplikovatelné také pro případy, kdy zřizovatelem právnické osoby je nikoli stát, ale územní samosprávný celek (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2013, č. j. 9 As 60/2012-62; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
14. Zásadní posun výkladu veřejná instituce pak přinesl náleží Ústavního soudu ze dne 20. 6. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1146/16. Ústavní soud se v tomto náleží zabýval otázkou, zda mohou být za veřejnou instituci považovány soukromoprávní subjekty. Ústavní soud v tomto náleží uvedl: „Obecně platí, že obchodní společnost představuje typický příklad soukromoprávního subjektu, vůči němuž se, pokud jde o ukládání povinností, musí v plné míře uplatnit ústavní záruky základních práv a svobod. Nezáleží na tom, zda je jejím společníkem stát nebo územně samosprávný celek, ani jaká je jejich účast v obchodní společnosti a práva a povinnosti z ní plynoucí. Obchodní společnost je samostatný subjekt, jehož zájmy nemusí být totožné se zájmy jejího společníka. Je tedy zřejmé, že výhrada zákona pro ukládání povinností jednotlivcům podle čl. 4 odst. 1 Listiny se v plné míře vztahuje i na obchodní společnosti, pro něž je pojem "veřejné instituce" zcela neurčitým. Podřazení určité obchodní společnosti pod tento pojem by - při jeho současném zákonném vymezení - bylo možné jen v případě, že by tato naplňovala definiční znaky veřejné instituce a současně by veškeré právní následky spojené s tímto jejím postavením šly výlučně "k tíži" veřejné moci. Muselo by tedy jít o případ subjektu, jehož postavení by bylo - co do podstaty - stejné bez ohledu na to, zda má formu obchodní společnosti, nebo některé z právnických osob veřejného práva. Jako příklad lze uvést akciovou společnost, jež byla zřízena zvláštním zákonem, kterým se řídí i její činnost, a jejímž jediným vlastníkem je stát, jemuž náleží rozhodovat o jejím zániku. Na takovouto obchodní společnost by bylo možné odůvodněně nablížit jako na veřejnoprávní subjekt. Povahu veřejné instituce ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím naopak v žádném případě nelze přiznat obchodní společnosti, jejíž postavení se řídí zákonem o obchodních korporacích (dříve obchodním zákoníkem), pokud by stát, územně samosprávný celek nebo jiný povinný subjekt podle zákona o svobodném přístupu k informacím nebyly jejími jedinými společníky, případně pokud by všichni její společníci nesestávali z těchto subjektů.“
15. Na toto rozhodnutí navazuje další náleží Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2018, sp. zn. I. ÚS 1262/17, v němž Ústavní soud uvedl: „Ze shora uvedeného vyplývá, že ačkoliv je stěžovatelka obchodní společností, jejíž jediný akcionář je jiná obchodní společnost, není v jejím případě vyloučeno - za podmínky současného naplnění příslušných definičních znaků - aby byla veřejnou institucí ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., resp. subjektem povinným k poskytnutí informací. V opačném případě by záleželo pouze na vůli územně samosprávného celku, zda předmětným řetěžením korporátních vztahů vyloučí, při zachování svého předmětného výlučného postavení, posouzení jím ovládané obchodní společnosti jako povinného subjektu podle zákona č. 106/1999 Sb. Odkazuje-li Nejvyšší správní soud ve svém vyjádření na svůj rozsudek sp. zn. 7 As 311/2017, Ústavní soud neshoduje s tím, že z bodů 70 a 71 odůvodnění náleží sp. zn. IV. ÚS 1146/16, vyplývá, že obchodní společnost, i kdyby byla stoprocentně vlastněna veřejnoprávní korporací, může být považována za "veřejnou instituci" pouze pokud by byla přímo zřízena zvláštním zákonem. Z bodu 70 citovaného náleží toliko vyplývá, že taková akciová společnost - "jež byla zřízena zvláštním zákonem, kterým se řídí i její činnost, a jejímž jediným vlastníkem je stát, jemuž náleží rozhodovat o jejím zániku" - je příkladem obchodní společnosti, na kterou lze odůvodněně nablížit jako na veřejnoprávní subjekt, ale nikoliv příkladem jediným v úvahu přicházejícím. Ústavní stížnost proto není v tomto rozsahu důvodná. K tomu však Ústavní soud zdůrazňuje, že otázka zřízení a právní formy subjektu zůstává významná při samotném posouzení, zda subjekt naplňuje definiční znaky veřejné instituce (viz následující část).“
16. Na základě takto vymezených kritérií se soud zabýval otázkou, zda Nemocnice Boskovice s.r.o. je veřejnou institucí a tedy povinným subjektem dle zákona o svobodném přístupu k informacím, a dospěl k závěru, že tomu tak je.

17. Soud vyšel z kritérií stanovených v nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 260/06 a přihlédl při tom také k dalším skutečnostem, které v intencích následné judikatury Ústavního soudu mají pro posuzování naplnění těchto kritérií význam.
18. Prvním kritériem je otázka způsobu vzniku a zániku instituce. Nemocnice Boskovice s.r.o. byla založena soukromoprávním úkonem a rozhodnutím jediného společníka může dojít také k jejímu zrušení a později k zániku. Vznik a zánik instituce se sice v tomto případě řídí primárně soukromoprávními předpisy (zákonem o obchodních korporacích), ale jelikož jediným zakladatelem a společníkem bylo a je město Boskovice, podléhají jednotlivé úkony města také regulaci obsažené v zákoně č. 128/2000 Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obcích“).
19. Druhým kritériem, které s výše uvedeným také souvisí, je osoba zřizovatele. Z obchodního rejstříku k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí i k datu vydání rozhodnutí prvního stupně plyne, že žalovaná je společností s ručením omezeným se základním kapitálem 200 000 Kč, jejímž jediným společníkem je město Boskovice, které je územním samosprávným celkem. V rámci tohoto kritéria soud v intencích nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1146/16 hodnotil také vlastnickou strukturu žalovaného. Skutečnost, že 100 % vlastníkem žalovaného je město Boskovice, tedy územní samosprávný celek, přitom podporuje závěr, že se jedná o veřejnou instituci.
20. Třetím kritériem je posouzení subjektu vytvářejícího jednotlivé orgány instituce. Zde je rozhodné, zda ustanovení a změna orgánů je v dispozici státu či územního samosprávného celku. Podle § 190 odst. 2 písm. c) zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních korporacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obchodních korporacích“) do působnosti valné hromady patří volba a odvolání jednatele a dozorčí rady. Podle § 12 odst. 1 zákona o obchodních korporacích v případě jednočlenné společnosti vykonává působnost valné hromady jediný společník. Za situace, kdy je město Boskovice jediným společníkem společnosti, je zjevné, že tento 100 % majetkový podíl umožňuje městu Boskovice přímé ovládnutí žalovaného a město tak ovlivňuje i vytváření orgánů společnosti, jak statutárního orgánu tak dozorčí rady.
21. Čtvrtým kritériem je existence či neexistence státního dohledu nad činností instituce. Rovněž zde je nutné vycházet z konkrétní posuzované situace, tj. míry dohledu, kterou město Boskovice disponuje ve vztahu k činnosti žalované, nikoliv z existence či neexistence státního dohledu nad činností společností s ručením omezeným obecně. Nemusí jít nutně o vrchnostenskou kontrolu, ale postačí dohled, který může konkrétní subjekt, byť i na základě předpisů soukromého práva, např. zákona o obchodních korporacích nad činností žalované vykonávat. Město Boskovice jako jediný společník žalované může vykonávat dohled nad její činností prostřednictvím jím volených orgánů společnosti i bezprostředně v rámci výkonu svých práv patřících do působnosti valné hromady (zejm. § 190 odst. zákona o obchodních korporacích).
22. Posledním kritériem pak je veřejný nebo soukromý účel instituce. Dle zakladatelské listiny Nemocnice Boskovice s.r.o. byl do roku 2014 jejím předmětem podnikání mimo jiné „provoz nestátního zdravotnického zařízení - druh a rozsah poskytované péče: léčebná a preventivní péče, ambulantní i ústavní péče směřující k ochraně, navrácení a upevnění zdraví jednotlivců a kolektivů“. Od roku 2014 je pak tento předmět podnikání upraven na „poskytování zdravotních služeb v rozsahu uděleného oprávnění k poskytování zdravotních služeb, distribuce léčivých přípravků, zajištění odborné praxe studentů středních zdravotnických škol, vyšších odborných škol, lékařských, farmaceutických a jiných fakult a vzdělávání pracovníků ve zdravotnictví“. Kromě toho má Nemocnice Boskovice s.r.o. ve veřejném rejstříku zapsanu celou řadu dalších předmětů podnikání. Z uvedeného je však zřejmé, že žalovaná byla založena a podniká, zejména aby v oblasti města Boskovice zajišťovala zdravotní péči nezbytnou pro fungování daného města a regionu z hlediska poskytování lékařské péče, a tedy zprostředkovaně slouží k upokojování potřeb veřejnosti. K účelu žalované pak lze odkázat i na zákon o obcích

(především § 2, § 35 a § 35a zákona o obcích), podle něhož by činnost obce měla směřovat k všestrannému rozvoji území obce a k zajišťování potřeb občanů a ochraně veřejného zájmu, kdy do samostatné působnosti obcí patří i ochrana a rozvoj zdraví a pro výkon samostatné působnosti může obec zakládat a zřizovat právnické osoby (zde lze odkázat například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2008, č. j. 8 As 57/2006-67).

23. Prostřednictvím Nemocnice Boskovice s.r.o. zajišťuje město Boskovice na svém území zdravotní péči pro své občany. Způsob, který město Boskovice zvolí ke splnění svého úkolu v oblasti péče o zdraví obyvatel, nemá žádný vliv na reálný výsledek, kterým je zajištění zdravotní péče pro obyvatele. Je totiž nerozhodné, zda je zdravotnické zařízení založeno a zřízeno jako obchodní společnost nebo například jako příspěvková organizace. Podstatné je naopak to, zda zdravotnické zařízení má příslušná oprávnění, zda má uzavřené smlouvy se zdravotními pojišťovnami, a zda je tak zdravotní péče hrazena z veřejných prostředků. V projednávané věci přitom nic nenasvědčuje, že by tomu tak v případě žalovaného nebylo. Tyto skutečnosti přitom podporují výše uvedený závěr o veřejném účelu této instituce.
24. Komplexní zhodnocení všech výše uvedených kritérií podle názoru soudu jasně svědčí o tom, že žalovaný je veřejnou institucí ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2015, č. j. 6 As 115/2014-35). Jediná skutečnost, která by nasvědčovala opaku je skutečnost, že žalovaný je obchodní společností, tj. právnickou osobou soukromého práva. Tuto skutečnost však nelze považovat za rozhodující. Není možné akceptovat výklad zákona, který by povinnému subjektu, kterým je město Boskovice, umožnil vyloučit posouzení jím ovládané obchodní společnosti jako povinného subjektu podle zákona o svobodném přístupu k informacím pouze tím, že namísto například příspěvkové organizace zvolil pro žalovaného formu obchodní společnosti.
25. Ze všech těchto důvodů má soud za to, že žalovaný je veřejnou institucí ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím, a je tedy subjektem povinným k poskytování informací.
26. Dále považuje soud za potřebné zmínit, že nemůže přihlížet k nové argumentaci žalovaného uplatněné až v jeho vyjádření k žalobě, v níž argumentuje skutečností, že požadované informace jsou obchodním tajemstvím. Měl-li žalovaný za to, že tato argumentace je také důvodem pro vydání napadeného rozhodnutí, měl ji do svého rozhodnutí vtělit. Případné nedostatky odůvodnění rozhodnutí vydaného ve správním řízení nemohou být dodatečně zhojeny případným podrobnějším rozbořením právní problematiky učiněným až v řízení před soudem. Na takto dodatečné odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nemůže být brán zřetel (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003 – 58, všechna zde citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). Soud se proto otázkou, zda požadované informace jsou obchodním tajemstvím, v tomto rozhodnutí vůbec nezabýval.

IV. Shrnutí a náklady řízení

27. Soud z výše uvedených důvodů ve smyslu § 78 odst. 1 soudního řádu správního zrušil žalobou napadené rozhodnutí z důvodu nesprávného právního posouzení spočívajícího v nesprávném posouzení otázky, zda je žalovaný povinným subjektem dle zákona o svobodném přístupu k informacím. Ze stejného důvodu soud současně zrušil také rozhodnutí prvního stupně, jelikož stejná vada se týká obou vydaných rozhodnutí (§ 78 odst. 3 s. ř. s.). Zároveň soud věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), pokud jde o otázku, zda je povinným subjektem ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím.
28. Soud neshledal podmínky pro postup dle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, podle něhož platí, že dospěje-li soud při přezkumu rozhodnutí o neposkytnutí informace k závěru, že žaloba je důvodná a nebyly dány důvody pro odmítnutí žádosti, rozhodnutí zruší a nařídí povinnému subjektu požadované informace poskytnout. V daném

případě byl totiž jediným důvodem pro neposkytnutí požadovaných informací závěr žalovaného, že není veřejnou institucí, tj. povinným subjektem. Soudní přezkum byl tudíž omezen na posouzení zákonnosti tohoto závěru a soudu nepříslušelo aktivně vyhledávat případné další důvody relevantní pro odepření poskytnutí informace. Soud proto přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí (a prvostupňového rozhodnutí) a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení v režimu § 78 s. ř. s.

29. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 soudního řádu správního, podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl ve věci úspěšný, soud mu proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Náklady řízení žalobce sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč a z odměny a náhrady hotových výdajů zástupce žalobce. Odměna zástupce činí dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5. a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů za tři úkony právní služby (příprava a převzetí věci, sepis žaloby, replika) 3 x 3 100 Kč a náhrada hotových výdajů činí dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky 3 x 300 Kč. Celková výše nákladů řízení žalobce tak činí 13 200 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 13. března 2019

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu